

Ženska premišljenost.

„Ko sva bila zaročena, pravzaprav nisi imela nikdar teka. Kako to — ali je bil to znak ljubezni?“

„Gotovo. Pokazati sem ti hotela, da me kot soprogo ne boš težko preživljal!“

NI VEČ POTREBNO.

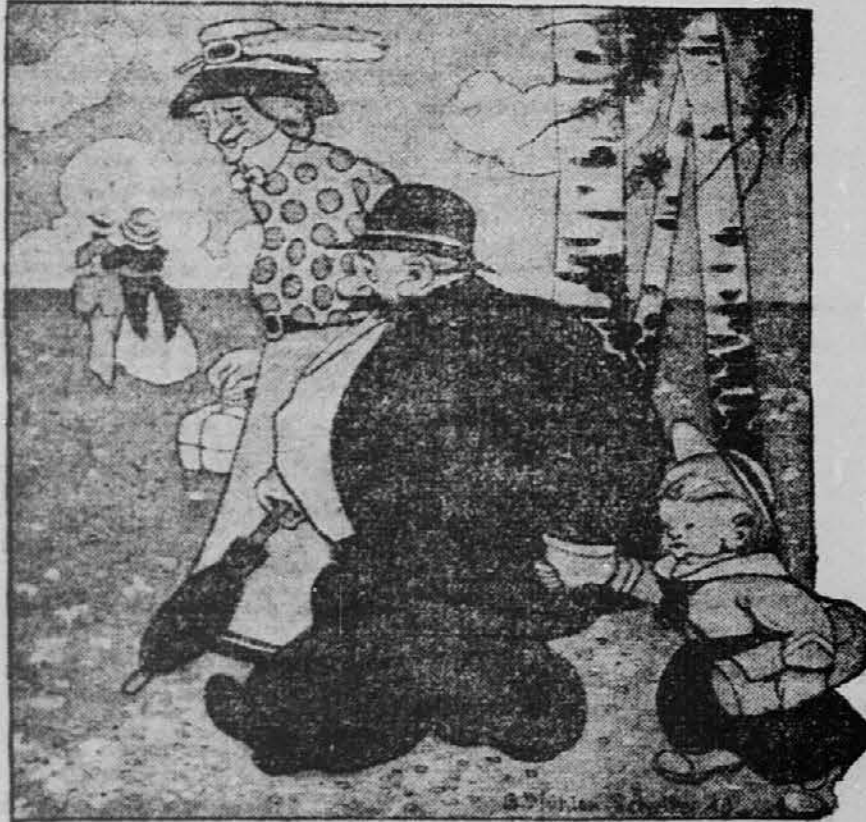
„Zakaj se pa ne smejete, kadar zbija šef šale?“
„Kaj bi se smejal — saj v soboto itak izstopim!“

Tako je.

„Po materi sem podedoval to lastnost, da sem tako majhen in ljubeč!“

SPOMINI.

„Ali si še spomniš, Ivan, kako sva iskala tukaj pred dvajsetimi leti gobe, in da sva potem po zavžitju istih na smrt obolela?“
„Da, da, to so bili lepi časi!“

OTROČJE.

„Ti si pa res ljubko dekle, kakor iz sladkorja!“
Mala Milica: „Da, moj oče je pa tudi slaščičar!“

Prijazno.

Mežnar: E, gospod tehant slab postajam... noge mi pešajo...
Tehant: E, starava se pač, starava...

Mežnar: E, kaj vi, gospod tehant... a jaz sem še starejši osel, kakor ste vi.

Lepa rodbina.

Gospa A... in te vojske, ki jih imam z možem zaradi oblek! Strašno!

Gospa B.: V tem oziru se pa jaz ne morem pritožiti. Moj mož mi nikoli ne odreče nobenih oblek. Lahko si kupim kar hočem, samo če dobim vse — ... puf.

Pred sodiščem.

Sodnik obtožencu: „Torej nič se nista prepirala?... Iz katerega vzroka ste pa potem udarili sosedo Luko s toporiščem po glavi?“
Obtoženec: „Oprostite, gospod sodnik! Tega je bila pa vzrok le neljuba pomota. V naglici namreč nisem zapazil, da še sekire ni na njem.“

Previdno.

Gospod Jaka se ga je na volilnem shodu nekrščansko nalezl in je potem težkih korakov ubiral proti domu. Z eno roko se je opiral ob zid, z drugo pa ob palico. Nesreča je nanesla, da mu je palica, lepa nova palica padla iz rok. Gospod Jaka jo je nekaj časa zamišljeno gledal in potem je rekel:

„Če te vzdignem, padem sam, če pa padem, me pa ti ne boš vzdignila...“

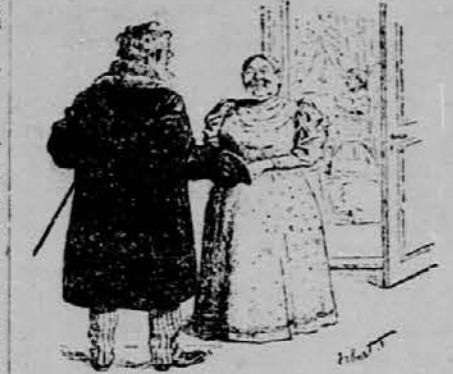
In pustil je novo lepa palico na cesti...

Jih ne potrebuje.

Hišna profesorja: „Gospod, zunaj pred vrati je star mož z lesenima nogama.“

Profesor: „Reci mu, da jih ne potrebujem.“

Prva skrb.

Zdravnik: „Vašega moža je treba enkrat preiskati z Roentgenovimi žarki!“

„Oh, gospod doktor, tako strašno je debel — ne vem, če bodo šli skozi!“

V ZRCALU ŽIVALSKEGA SVETA.

Pri fotografu.

Nežen migljaj.

Telesni kočijaž Friderika Velikega je bil vsem znan radi neizmerne svoje grobosti. Kralj je bil sicer dolgo potrpečljiv z njim, vendar pa, ko je videl, da je kočijaž vsaki dan predzrejni v grobosti, ga je dal zapreti v trdnjavo Spandau. Čez nekaj mesecev je ogledoval kralj trdnjavo in tam je zapazil tudi kočijaža na vozu.

„Kako se počutiš, Christian?“
„He, kako? Meni je vse eno, če vozim Vaše Velikanstvo, ali pa — gnoj!“

Frederik se je zasmejal in rekel nepopoljšljiven: „Prost si, Christian, pridi in vozi zopet — kralja!“

Razočaranje.

Mati: „Lepo, da imaš nalogo pravilno narejeno. Gotovo ti je pomagal ded?“
— „Ne, čisto sam jo je napravil!“

Nemogoče.

Sodnik: Vaši odjemalci se pritožujejo, da prodajate pogosto konjsko meso namesto govejega.
Toženec: „Prosim, to sploh ni mogoče! Od kod pa naj dobim konjsko meso, ko pa imam skoraj same avtomobile.“

Zavrnitev.

— O, gospodična, kako ste lepi! Kakor pomladansko jutro. Vse očaran sem. Tako lepa ste, tako ljubezna...
— Žal mi je, gospod, da jaz ne morem kaj takega o vas reči.

— Ali ne morete? Pa si pomagajte, kakor sem si jaz: zlažite se!

O te ženske.

Mož: „Šele sedaj prideš? Že deset minut čakam.“
Žena: „Kaj to — jaz sem pa več let čakala nate.“

ZA SMEH IN KRATEK ČAS.

V planinah.

Vodnik (pokaže brezdno): Pogledite gospoda, tukaj doli je lansko leto skočila neka mlada gospodična.

Gospica: Ali iz melanholije?
Vodnik: O ne, iz Grada.

Starost.

Sinko: „Mama, kako pa je to, da ima naš papa brado že vso sivo, lase pa še popolnoma črne?“
Mama: Zato ker je v življenju malo mislil na mnogo govoril, je več prostora!“

Sumljivo.

Padar (turistu): „Kaj, dva zolase pa še popolnoma črne?“
Najboljše je, da greva ven, kjer je več prostora!“

POZORNI POSLUŠALCI.

„O, prosim, igrajte še nekaj na glasovir — pri tem se da tako lepo razgovarjati!“

Zelo res.

Janezu Jaka zbije eno oko. Komaj čez deset let se sprijaznita, sveda v gostilni. Pri petnajstem vrčku piva pravi Janez Jaki: „Veš, jaz sem ti odpustil, toda, če mi zbiješ še drugo oko, te vse svoje živice dui ne pogledam več.“

Pomagati si je treba znati.

Silno zadolžena gospa Adamkova se je zaprla pred svojo plačilo starih dolgov zahtevajočo šiviljo in je pooblastila svojo služkinjo, naj odpravi šiviljo, kakor ve in zna.

Šele čez dve uri je služkinja potrkala na vrata jedilne shrambe v znamenje, da je šivilja odšla.

Služkinja: Oh, gospa, to vam je bila vojska. Šivilja se je sedla kraj vaše postelje in je prisegla, da ne gre proč, dokler ne dobi denarja, pa magari če začne liša goriti. Dve uri se je z menoj prepirala.

Gospa: In kako si jo na vse zadnje vendar odpravila?

Služkinja: Ujeto miš sem spustila pred njo, pa je bežala, kakor bi jo sam židej podil.

Dvoumna kritika.

Parlamentarec: „No, kaj pravi javnost o mojem večeršnjem govoru o splošni draginji?“

Časnikar: „O, povsod vzbuja splošno pomilovanje!“

JASEN MIGLJAJ.

Častilec: „Izborna misel imam, gospodična!“

Gospica: „Tako? — Potem le takoj govorite z mamo!“

Po potrebi.

„Gospod Vihra ima zopet drugo nevesto. Prejšnja je bila plavalasa.“

„Saj je ta tudi, toda lase si je prebarvala!“

Smola.

Kritik: „V vaši igri je vse ukradenost; kaj je vendar vaše?“

Pisatelj: „O, to je cenzura zaplenila!“

